

KAMP OG SEIER

DISKUSJONSBLAD FOR AKERSHUS

NR. 4 - 74 November

INNHold.

Hva gjør DS?	side 3
Om hovedmotsigelsen i verden.	side 5
Oppgavene er svære - men det kan også resultatene bli.	side 6
Rotasjonskampanja.	side 9
Godt organisert praksis - en rambukk mot liberalismen.	side 9

fortsettelse fra side 10:

skulle derfor være sikret, og målet er en fordobling innen våren. Like viktig er det at den politiske praksisen som kadrene får ved dette arbeidet er stimulerende og lærerikt, og fungerer som en rambukk mot slapphet og mer allmenne liberalistiske tendenser.

Vi har funnet ut at motsigelsen mellom hardt arbeidspress og ekstern politisk praksis for partiet utmerket lar seg løse gjennom en detaljert planlegging og organisering av oppgavene til hver enkelt.

Til kamerater i andre lag vil vi si: Ta lærdom av våre erfaringer når dere vurderer deres arbeidssituasjon opp mot det å gjøre en jobb for partiet utad!

Kosken Korva

HVA GJØR DS ?

I juni ble det opprettet eget distriktstyre i Akershus. "Kamp og Seier" har hatt en prat med kamerat Knut i distriktstyrets arbeidsutvalg.

Hva skiller egentlig DS nå fra tidligere da vi var sammen med Oslo?

- Først og fremst at vi nå må klare å stå på egne bein. Før fikk Akershus politikken fra det felles DS, og det ble lite rom for særegne problemer for Akershuslaga. Nå har vi mer sjansen til fri oss fra å drive hovedstadspolitikk, og isteden legge opp for lag i forstads- og landkommuner.

Men et nytt DS må vel bli politisk svakere enn det gamle?

- Ja, ganske sikkert. Vi har mye å lære av kameratene i Oslo. De fleste av oss er ferske i DS-sammenheng, men til gjengjeld har vi fått med dyktige kamerater som kjenner Akershus-problemene. Jeg for min del er overrasket over hvor fort de nye medlemmene vokser politisk og griper ledelsen i sitt arbeid.

DS synes lite utad - hva driver dere egentlig med?

Ja - vi ligger nok alt for lavt i løypa utad, men det skyldes også at lokalavisene ikke tar inn presse-meldinger fra oss. Til nå har vi mye drevet med å komme skikkelig igang. Vi måtte fordele jobbene - sette folk i arbeid, begynne å streke opp en politikk for fylket. F.eks er jo avisa her et viktig middel, både for diskusjon og for å føre ut vår politikk til medlemmene.

Hva skiller Arbeidsutvalget fra DS?

- Først og fremst at AU er daglig ledende og ansvarlig for politikken. De fleste direktiver og avisa diskuteres av AU men ikke av DS. DS derimot diskuterer politikken, og kontrollerer AU. Vi må gi rapporter til DS om viktige vedtak.

Hva har DS tatt opp til nå?

Hittil har vi hatt alt for mange områder å ta grep om - så vi har jobbet med å få linjer på de viktigste tingene. Vi har hatt en rekke møter. Årsplanen ble behandlet i sommer - og DS tok opp om konsolidering av partiet var i motsetning til årsmøtevedtaket om å komme ut med politikken vår. Jeg mener at KK-kampanjen viser klart hvordan årsplanen følger opp årsmøtevedtaket. Men vi har jo også hatt viktige diskusjoner om sosial-imperialismen og kommunevalget, for å kunne være ledende i diskusjonen av dette. Dessuten skulle vi velge delegater til konferansen, og måtte sikre at distriktets syn ble skikkelig oppsummert.

Men dette er jo bare det vi alle driver med?

Ja - skal DS kunne lede distriktet må de jo diskutere partiets hovedlinje og gjennomføringen av den. Vår oppgave er "å forene det allmenne med det særegne, forene ledelsen med massene" som Mao sier det. Alt arbeid må finne sin særegne form i distriktet vårt, det er derfor vi har et distriktstyre.

Men litt utenom det som kommer med Tjen Folket har dere vel rom for?.

Det er klart. Bl.a må vi systematisk ta opp de områdene av politikken som vi ikke har grep om. Partiets kvinnepolitikk har vi nettopp diskutert, ut fra et klart krav på årsmøtet. Der tror jeg det kan bli stor framgang hvis vi klarer å stille paroler og politikk for arbeiderkvinnene og trekke dem ledende med i kvinnekampen. Akershus har en rekke store kvinnearbeidsplasser. Utenom helsevesenet kan jeg nevne Tandberg i Skedsmo, Odlo i Follo, og flere store statsbedrifter.

Av andre saker kan jeg nevne at vi har diskutert hvordan partiets organisasjon skal vernes mot klassefienden. Vi kommer tilbake til det i neste nummer av "Kamp og Seier".

Hva med streikekampene?

- Det har vært drøftet av AU og partiets faglige utvalg i distriktet. Men vi skal ha en DS-diskusjon om det faglige arbeidet seinere.

Blir det mye møter? Dere skal jo delta låkalt også.

- Det blir nok en del møter, men det lar seg ordne. Jeg er derimot litt oppvakt av møtestilen. Vi har alt for få tradisjoner i å legge opp møter. F.eks er det nesten aldri kultur på møtene. Jeg tenker ikke på å invitere Vømmel til lagsmøter. Men et revolusjonært dikt og innøving av noen allsanger vil ganske sikkert være viktig for alle møter. Kulturen har en enorm betydning for partilivet - bare tenk på sommerleirene.

OM HOVEDMOTSIGELSEN I VERDEN.

Svar til FU-medlem i KOS 3/74.

Du skal ha takk for at du legger fram tvilen din skriftlig. Det gir anledning til en konkret diskusjon om dialektikken. Jeg mener at du har et overflatisk og mekanisk syn på denne delen av teorien og vil forsøke å komme med mitt syn på samme problem.

I. Du mener å ha oppdaget en "dialektisk gåte" (?) i KKs spalter, der USA og Sovjet side/likestiltes som supermakter. Det er riktig at to sider bare midlertidig kan være likestilt (bortsett fra at de i forhold til den hovedmotsigelsen som trekkes opp i 20.mai-erklæringa tilhører samme side i motsigelsen). Men midlertidig må de også være likestilt. For å gå forbi USA må Sovjet innhente, gå opp på siden, gå forbi og sikre hegemoniet, før det har overtatt den ledende rollen. Jeg mener at vi befinner oss et sted i denne prosessen nå. I det følgende vil jeg illustrere at dette er mulig/nødvendig i en overgangsperiode (opplysningene i seg selv kan være gale):

- Flere steder i verden er Sovjet antagelig sterkest militært (f. eks. Europa). Kanskje er det Sovjet som er sterkest militært hvis vi ser på supermaktens militære styrke i sin helhet.
- Politisk har USA breiast innflytelse, men er kanskje mer avslørt politisk enn Sovjet er.
- Økonomisk står nok USA sterkest for øyeblikket, og møter vel like stor konkurranse fra EF og Japan som fra Sovjet.

Hegemoniet kan og må deles midlertidig. Forøvrig deler jeg ditt syn på den ujevne utviklinga og det relative i denne balansen.

II. Jeg tolker ikke Maos hovedmotsigelse som motsigelsen mellom USA og verdens folk, men som motsigelsen mellom imperialismen med USA i ledelsen og verdens folk.

En parallell: I en norsk revolusjon går ikke hovedmotsigelsen mellom AKP og monopolborgerskapet. Det er folket ledet av AKP som vil utgjøre hovedsida.

III. Når vi skal finne hovedmotsigelsen, må vi finne den som styrer/bestemmer de andre. Det er supermaktens utbytting av verdens folk som bestemmer motsigelsen mellom imperialistmaktene innbyrdes idag, ikke omvendt. Når motsigelsen mellom USA og Sovjet skjerpes, kan (og vil antagelig) den bestemme utbyttinga av verdens folk (hvor utbyttinga skal skje, hvor konfrontasjonen skal finne sted). Utviklinga går i den retningen, men er neppe kommet så langt enda. De er for øyeblikket mer interessert i utbytting i hver sin "interessesfære" enn i antagonistisk kamp om felles bytte.

Anders

Oppgavne er svære - men det kan også resultatene bli !

Situasjonen:

Vi er nå midt oppe i den skjerpfa fasen som vi ble forberedt på i ekstra-utkjøret i slutten av forrige måned.

Når dette skrives (3.11) er streikekampene gått inn i en ny fase i og med avtalen mellom heisemontørene og NAF natt til fredag. Fienden vant en midlertidig seier, kan vi si, i og med at de klarte å splitte heisemontørene på det viktigste prinsipielle punktet - spm. om utkallinge av streikeretten gjennom etterbetalingsnekt. Det viste seg igjen at det var agentene i arbeiderbevegelsen, høyresosialdemokratene i LO - og forbundsledelsene som var hovedredskapet til reaksjonen. Og som forutsagt: SV-folkas opportuniste/ettergivenhet holdt ikke mot dette fremstøtet.

I og med at deres linje vant flertall i forhandlingsdelegasjonen ble de streikende altså drevet på reterett.

Men kampene er ikke avgjort med dette. Når dette leses veit vi hvilken linje som stod sterkest på grunnlaget blandt heisemontørene. Uansett avstemningsresultatet fortsetter kampen.

Hvia de resignerte og godtok forliket står fremdeles STU-arbeiderene igjen på skansen. Deres kamp vil da bli ekstra hard. Lock-out våpnet vil muligens ikke bli brukt som reprise, det er vel mer sannsynlig at voldgifts - våpnet blir tatt fram. Trosser de det, og det er det gode sjanser for at de gjør, vil de være ute i en såkalt ulovlig streik. Dette gir reaksjonen endel ekstra gode kort på hånden.

De får ikke regulære streikebidrag og LO/forbundsledelse kan tillate seg å gå hardere ut mot dem.

Støttearbeidet i en slik situasjon vil kreve ekstra mye, både kvantitativt og kvalitativt (kjempe fram ei riktig linje). Hvis imidlertid også heisemontørene bryter over tvers med den linja som opportunistene har rådd der til, og stemmer nei, vil vi nå stå foran en lock-out situasjon.

Uansett om denne blir satt ut i livet, eller voldgift blir prøvd, skulle det være unødvendig å utmale situasjonen noe særlig mer.

Vi har det klart for oss at dette vil kreve kjempeinnsats fra kommunistenes side.

Ti tusen, kanskje hundrø-tusen vil ha valgt kamplinja.

Det både forplikter oss, samtidig som det styrker kommunistenes linje og autoritet i klassen!

Altså: I alle tilfelle er situasjonen for øyeblikket den at streikekampene krever det ytterste av oss.

Midt oppe idette får vi så, som kjent, prossesene mot Trædal og Steisjø-soldatene pluss sjarmoffensiven fra sosialimperialistene. Og i tillegg har vi "fase 2 oppgavene".
Vår innsats:

Alt dette tetner seg til nå i den uka vi går inn i. Hvordan skal vi løse de motsigelsene som oppstår mellom alle disse oppgavene?

Mao har jo sagt noe sånn som at "en avdeling kan bare ha en hovedoppgave innenfor ett og samme tidsrom."

Dette gjelder også for vår situasjon. en av oppgavene må pekes ut som hovedoppgava, og den må vi ta et fast grep om.

Som situasjonen nå er, er det klart at hovedoppgava vår er streikekampene. Vi må først og fremst sikre at oppgavene omkring dem blir løst : dannelselse av streikestøttekomiteer (på arbeidsplasser, i kommunen), og trekke flere folk utafør våre rekker med i aktivt støttearbeide, spredning av propaganda, bevilgninger og støtte-erklæringer, delta i demonstrasjonen 12.nov. osv.

Men: at vi har en hovedoppgave betyr ikke at de andre oppgavene må seile sin egen sjø, bli tilfeldig tatt hånd om. Som oftest er det perioder hvor vi må spille med flere enn en finger (selv om det ikke alltid settes så store krav til spilleferdighetene som nå). Vi siterer Mao igjen:

" Et partiutvalg bør ha et fast grep på sin sentrale oppgave og samtidig utfolde arbeidet på andre områder rundt denne sentrale oppgaven. For tiden har vi mange områder under vår omsorg, vi må passe arbeidet på alle områdene, innenfor alle væpnede enheter og alle bransjer og ikke ofre all oppmerksomhet på noen få problemer og utelukke andre."

Dette peker på at vi må prøve å tillempe oppgavene av 2. og 3. rang osv. på en slik måte at noe blir gjort også på disse områdene, men uten at det desorganiserer arbeidet og fører til at vi mister det faste grepet om hovedoppgava.

For å klare dette er prioritering og arbeidsdeling stikkord , m.a.o. en plan.

At Trædal+Steinsjø-demonstrasjonen den 8. og sosialimp.-demonstr. den 14. er prioritert, betyr at akkurat disse kveldene må andre ting skyves til side - akkurat da er de hovedoppgava. Videre må vi sikre et opplegg for mobiliseringa.

Dette behøver ikke bety for svære motsigelser til hovedopp-

gava i perioden, sjøl om det for enkelte kamerater nok vil bety en ekstrainsats. Hva så med motsigelsen mellom streikekamp-arbeidet og det rutinemessige "fase 2 arbeidet"?

De to oppgavene kan jo komme til å gå parallelt i en lengre tid fremover. Fram til nå har parolen vært å søke å oppnå størst mulig enhet mellom dem. F.eks. er jo spredninga en av KK en av de viktigste metodene for å spre propaganda om en skikkelig linje i streikearbeidet på. Å legge hovedtyngda av salget mot bedriftssalg har vært en måte å tillempe oppgavene på. Hvis nå ti-tusen eller hundre-tusener kommer ut i streik vil ikke KK-salget bli mindre viktig. Nettopp fordi at linje-kampen, spørsmålet om en skikkelig ledelse/innretting av kampen vil stå sentralt.

De av oss som sjøl kommer ut i streik, vil sjølsagt måtte jobbe først og fremst innefor sin gruppe, blandt sine arbeidskamerater, og ta de oppgavene som trengs der.

Endel av oss vil også måtte prioritere å arbeide for å få sin klubb/forening til å støtte opp om kampene (støtte-erklæring/bidrag, symp-aksjoner osv.)

Men av arbeidet som ikke foregår i klubben/foreninga og streikestøttekomiteen vil jeg tro at KK-spredninga vil være det viktigste. Vi må heller ikke være redde for å kjøre fram KK blandt arbeidskameratene våre eller på streike-støttemøtene! Det er ingenting å skule, og skal kampene vinne fram må den linja som kjøres fram gjennom KK fram i lyset og vinne tilslutning!

Når dette er sagt: Vi må også vokte oss for å bli mekaniske. Det kan sjølsagt oppstå situasjoner hvor det blir alvorlige motsigelser mellom "fase 2 Arbeidet" og streikekamp-arbeidet.

Det kan ikke gis sjematisk oppskrift på hvordan disse skal løses.

- alle over en lest. Minner bare pånytt om det som ble trukket fram tidligere:
- legg planer for arbeidet lokalt.
- ta et fast grep om hovedoppgava, og tillemp de andre oppgavene på en slik måte at de glir inn i opplegget og ikke "ramler av lasset".

Perioden vi går inn i vil bli hard. Men som overskriften peker på, den blir neppe fruktløs! Når det er bevegelse, skjer også de store forandringene. Kanskje hundre-tusener av klassen vil være ute i politisk kamp. Det er klart at slikt setter merke etter seg. Og vi skal kjempe for at disse merkene skal være positive, at de skal bringe både klassen om helhet

og dens fortropp, det kommunistiske partiet, et godt stykke framover!

VÅG Å KJEMP - VÅG Å VINN !

Terje.

ROTASJONSKAMPANJA:

Som alle vel er klar over, gjennom oversiktene i KK, lå Akershus svært tynt an i innsamlingskampanjen pr. slutten av okt.

Enkelte avdelinger har nesten oofylt kvoten sin, mens andre enda ikke hadde fått inn et rødt øre!

Kamerater! avdelingstyrene har flere ganger blitt oppfordret om å sikre at ikke stedslagene blir "sittende" på pengene til alt er innsamlet, men sende direkte inn etterhvert.

(det holder om anvisningen er merket med en Akershus-postadresse. Avd.styret kan få rapport etterpå).

Er det slik at dere ikke bryr dere om oppfordringene fra avd.styret? Eller er det slik at avd.styret ikke veit om hvordan dere jobber? Idet siste tilfellet: bør dere ikke da kreve at avd.styret tar et fastere grep om saka?

OU.

Fra et lokalt diskusjonsblad har vi henta dette innlegget:

GODT ORGANISERT PRAKSIS - EN RAMBUKK MOT LIBERALISMEN.

Et av de hovedinntrykk en sitter igjen med etter de to siste partilagsmøter, er at det er uhyre vanskelig å mobilisere folk til praktiske oppgaver, at folk er lite villige til å gjøre en jobb for partiet utad. Dette gir seg konkret utslag i:

- a) lite standsarbeid ute i de forskjellige bodistriktene
- b) spredte og lite planmessige døraksjoner
- c) vansker med rekruttering til studiesirkler
- d) dårlig mobilisering til demonstrasjoner
- e) liten entusiasme i frontarbeidet (eks. kvinnefronten)

I vårt smålag har vi sett på denne tendensen med skepsis og funnet ut at noe må gjøres. Først litt om den historiske og ressursmessige situasjonen i smålaget vårt: Like før sommerferien ble laget vårt delt i to og i vår del ble det igjen fem kadre med tildels stressede arbeidsforhold. Flere hadde viktige interne arbeidsoppgaver utover lagsarbeidet, samtidig som jobb og skole var av en slik art at det ikke var snakk om ni til fire-arbeidsdag. Den ressursmessige kapasiteten i laget vårt skulle altså tilsi få muligheter til politisk praksis utover det absolutt nødvendige. Vi satte oss ned og vurderte situasjonen. For det første trengte vi nye kadre til laget vårt, for det andre innså vi nødvendigheten av en skikkelig politisk praksis for å kunne tillempe politikken etter massenes behov. Etter å ha skissert en rekke alternativer for politisk utøret praksis, ble vi sittende igjen med følgende forslag:

1. Fast ukentlig stand med salg av KK i sentrum av distriktet vårt (lørdag 11-13) med to stykker på standen hver gang.
2. Skikkelig kartlegging av et blokkmiljø midt i distriktet vårt, med ukentlig dørsalg av KK.
3. Kontakt med gamle venner, venners venner, symper, osv. med henblikk på å starte en sirkel med en gang.

Hele opplegget viste seg å være svært lite tidkrevende for hver enkelt kader, gjennomsnittlig $1\frac{1}{2}$ times jobbing pr uke. Resultatene har ikke latt vente på seg.

Til pkt 1. standsvirksomheten: Vi selger fast et godt antall eks. av KK og kommer i stadig kontakt med nye folk. Vi har markert oss i sentrumbildet og grunnlaget for å tegne abonnenter er nå godt.

Til pkt 2: De to første døraksjonene var mest tidkrevende, men ga et uhyre godt resultat. Vi fant mange bra mennesker, to skal med på sirkel med en gang, tre begynner etter jul. Etter å ha "silt" beboerne, tar døraksjonen nå bare ca $\frac{1}{2}$ time for en person. Innen en måned regner vi faktisk med å ha dekket vår abonnementskvote til KK bare i dette området.

Til pkt 3: Vi fant på denne måten fram til folk som var villige til å begynne på sirkel ganske lett.

Oppsummeringsvis er situasjonen for vårt lag i dag denne: Et godt organisert fast ukentlig KK-salg. Studiesirkel i full gang + folk til en ny etter jul. Rekrutteringa til laget vårt

forts. side 2